

tet, synes jeg, det er ulogisk, at man ikke vil tage det skridt at være med til at lave en plan for, hvordan vi undgår det, og derfor kan jeg ikke forstå, at man ikke kan stemme for SF's forslag, hvis indhold er, at vi skal lave en plan, der sikrer alle en fuld deltagelse i samfundslivet.

Hr. Frank Dahlgaard siger: »Lad være med at generalisere.« Det er jeg enig i. Mennesker er meget forskellige, også de, der er på bistand. Jeg synes, det var nærliggende for et menneske som hr. Frank Dahlgaard, der interesserer sig meget for økonomiske tal, at bede socialministeren redegøre for, hvor meget bistandsklienter får udbetalt pr. hoved, og dermed være med til at dokumentere, at påstande om, at bistandsklienter bliver forgyldte over en kam, ikke har noget som helst med virkeligheden at gøre. Det synes jeg ville være en god intellektuel øvelse.

Bistandsreformen bliver omtalt som en af de store. Det har jeg lidt svært ved at forstå, men jeg har kun set nogle foreløbige udmeldinger. Det bliver nævnt som noget meget stort, at den nu bliver delt op i tre bind. Jeg har hjemme stående Dostojevskijs bog »Idioten« i to udgaver. Den ene er i ét bind, og den anden er i tre bind. De ligner hinanden. Det kan jeg ikke se den store reform i. Jeg kan godt se, det kan være nyttigt, specielt hvis man rejser meget. Den meget store forskel ligger i diskussionen om begrebet ansvar og understregningen af det fælles ansvar.

Så når jeg ikke mere.

(Kort bemærkning).

Erik Larsen (V):

Hr. Villy Søvndal efterlyser, hvorfor Venstre ikke kan støtte SF's bestræbelser på at få folk ud af passivitet og få fordelt arbejdet. Dertil kan jeg sige, at det i høj grad skyldes, at den måde, som SF ønsker at fordele arbejdet på, fastholder mennesker i nogle bestemte job på nogle bestemte områder, som der ikke nødvendigvis behøver at være beskæftigelse i i fremtiden.

Når vi så glædeligvis er inde i en periode med opsving, med bedre beskæftigelse i en lang række erhverv, fastholder man altså mennesker på nogle områder, som de ikke kan flyttes fra, og over til de områder, hvor der er arbejde.

Deri ligger egentlig hele forskellen imellem den filosofi, som hr. Villy Søvndal står for, og den, Venstre står for, nemlig at vi skal have skabt jobbene i den private sektor og have fleksibilitet på arbejdsmarkedet, så de mennesker, der i dag er til rådighed, kan komme derhen, hvor jobbene er.

Det er ordentlig politik, og det fastholder ikke mennesker i job, hvor der ikke er beskæftigelse.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg ved godt, at hr. Søvndals bemærkning var mentet på Socialdemokratiets ordfører, men det må jeg i og for sig betragte som rettet til regeringen som helhed, idet selvfølgelig alle tre regeringspartier afviser SF's dagsorden. Derfor vil jeg gerne sige, at ud over de to motiveringer, som Socialdemokratiets ordfører har givet, måtte jeg for mit vedkommende stå af, allerede da jeg læste, at »velfærdsplanen skal sikre alle mennesker mulighed for at deltage i samfunds- og arbejdslivet på egne præmisser«. »På egne præmisser«! Det kender jeg godt; det er sådan noget med: »Jeg skal have et meningsfyldt arbejde.« »Jeg skal helst have noget med mennesker at gøre.« »Jeg vil ikke så gerne stå på en fabrik eller sidde på et kontor«, og alt det dér. Nej, nej.

Og så det, der ligger i det: Hvis vi skrev under på det, ville Folketinget give tilsagn om at sørge for, at alle mennesker kunne få et job på egne præmisser. Sådan noget vil jeg aldrig nogen sinde give tilsagn om. Jeg har før deklareret: »Centrum-Demokraterne er det eneste parti her i Folketinget, der ikke kan afskaffe arbejdsløsheden og siger det rent ud.«

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil minde hr. Villy Søvndal om, at han ikke svarede på mit spørgsmål om orlovsordningerne, og det forventer jeg at få et svar på. Det har også betydning for vores holdning til dagsordenen, for dér står jo netop det, som hr. Erhard Jakobsen ganske rigtigt fremhævede: »at kunne deltage i samfunds- og arbejdslivet på egne præmisser.« Hvis det betyder, at enhver skal kunne gå ud og forlange orlov til den fulde løn, vedkommende altid har haft, er det jo egne præmisser, og så er der ikke nogen mening i at have et samfund, der stiller nogle krav om modydelser fra den, der modtager bistand eller betaling fra det offentlige.

Det er altså et tagselvbord eller en fornemmelse af, at det hele bare flyder i en lind strøm fra de offentlige kasser, og i den forbindelse må SF altså se at komme ud af hængekøjen en gang imellem, og det har de da også været af og til, men ved sidste finanslovforlig smuttede de tilbage igen.